

zijn. Kon Lisy haar trouwen vriend dit genoeg onzeggen?

En dus...

Blozend, glimlachend stapte Pieternelle, gemaakt los, het lokaal in. Er wapperde dadelijk een korte, klare vrouwenlach toen hij, toch een beetje aarzelend ten slotte, het vertrek doorstapte.

– Vive le jubilaire, spot-lachte haar kaatsende stem en uit het blauwe donker van het salonnetje trad zij op hem toe: kloeke, rijzige vrouw in te spannend, zwart-zijden kleed, van onderen zeer kort en ritselend uitwaaiend bij 't zwierend bewegen van haar hupschen, opveerenden gang. Haar décolleté glansde en het vleesch van haar volle armen vlamde op. Het glanzend zwarte haar hing als een fluweelen kap over het ronde, mollige gezicht, met het stevige rose van haar opbollende wangen, de groote, bruine, zwart omrande oogen, de flinke lijn van den neus en de roode in een toetje loopende mondstreep. Lisy glimlachte, haar glinsterende tanden even zienbaar en daardoor waren er kokette kuiltjes in de kaken.

Pieternelle knikte wezenloos. Mijn God, wat was zij schoon, begeerlijk schoon. Zijn hart sloeg luid!

– Ah, mon cher Emile... proficiat de tout mon coeur. Ik moet u kussen, jong... Tu permets?

Even voelde hij zich omwolkt van de heerlijkste zaligheid: haar parfum was als een bloemenhofke.

– Zoo, zoo... En vertel me nu eens, schat...

Zijn keel was schor en droog geworden. Hij wou haar dadelijk danken. Zijn echter geen zin maken. Dan klonk een enkel woord.

– Mais oui, je comprends... l'émotion... viens...

Zij langde tinkelend roomers. Porto klokklokte.

Zoo dronk hij zijn ontroering weg.

Stijn Streuvels

HET KERSTVERTELSSEL

(fragment)

Maantje Vincke had het uitgevonden, op Sinte-Maartensavond; toen ze in bende met hunne lanteerns, uit pampoenen en beetwortels gesneden, door de straat liepen en liedjes zongen was 't hem al met eens in den kop